

Kultur- og debattredaktør Hilde Sandvik

debatt@bt.no

Redaksjon: Liv Skotheim, Egil Horne Mikkelsen og Silje M. Stavrum Norevik.

Tannløs klimapolitikk

DET VAR IKKE mye nytt og fremtidsrettet i regjeringens stortingsmelding om klimatilpasning som ble lagt frem denne uken. Blant de få konkrete tiltakene meldingen fremmer, er opprettelsen av et offentlig lovutvalg som skal se på endringer i regelverk for overvannshåndtering, samt utvikling av et nasjonalt senter for klimatjenester. At man tar tak i ukklarhetene, ikke minst i forhold til ansvar for overvannshåndtering, var tvingende nødvendig.

KOMPETANSEBISTAND til kommunene gjennom et nasjonalt senter er vel og bra. Men hva tenker regjeringen om det betydelige infrastruktur-etterslepet i VA-sektoren og de tusenvis av boliger og næringsbygg som allerede er sårbare for dagens klima? Dette er utfordringer som forutsetter en langt mer operativ håndtering enn det regjeringen legger opp til. Derfor må det tilføres øremerkede midler til kommunene dersom de skal kunne komme i kapp med eksisterende etterslep.

VI HAR I SAMARBEID med Direktoratet for samfunnsikkerhet og beredskap (DSB) gjennomført seminar med en rekke kommuner de siste årene. Dette har gitt oss innblikk i de utfordringer som må håndteres, gjennom opprusting av eksisterende anlegg, etablering av alternative vannveier og omdisponering av areal. Det blir derfor spesielt at klimameldingen vektlegger hvor samfunnsøkonomisk god klimatilpasning er, mens man samtidig viser liten vilje til å investere i tilpasningsløsninger ute i kommunene.

Med et svært godt kunnskapsgrunnlag gjennom NOU "Tilpassing til eit klima i endring" fra 2010 blir det rett og slett for tannløst at man tre år etterpå skal sette ned utvalg og utarbeide retningslinjer.

TOM ANDERS STENBRO,
RÅDGIVER FOR SAMFUNNSANSVAR I
TRYG FORSIKRING

Dyr mat

JEG LESER OM den dyre maten man kan kjøpe på torget. Den skal ikke bli billigere, sies det. Og så skriver dere at det meldes fra de forskjellige rederiene at cruiseturistene har Fisketorget som et høydepunkt i Bergen. Ut fra artikkelen som er skrevet i dagens avis, kan det synes som om dere forventer at cruiseturistene skal handle mat? Ja, Fisketorget er et av Bergens høydepunkt. Men vet dere hva en cruiseturist gjør der? De tar bilder! Eller filmer. De kjøper i alle fall ikke mat.

KANSJKE NOEN kjøper seg et glass vin eller øl, men dette er til sjeldenhetene. De får jo all mat om bord! Jeg er selv på cruise en gang i året, så dette vet jeg. Vi kjøper ikke engang vann på land, for vi har alt med oss.

KARI IDEN ANDERSEN,
BERGEN

Jeg spurte min sønn på åtte år om han synes at adopsjon er bra eller ikke. Han kikket oppgitt på meg og sa: «Mamma, da. Selvfølgelig er adopsjon bra! Hvis dere ikke hadde adoptert meg, så ville jo ikke vi blitt kjent!»

Adopsjon – av kjærlighet

ADOPSJON

Nina Reiten Schjetne,
Adopsjonsforums
landsstyre

«Norge trenger en fordomsfri adopsjonsdebatt, som ikke handler om surrogati eller det biologiske prinsipp, men om oss adopterte», skriver Marilyn Førsumund i BT 6.5. Dette er et utsagn jeg kan si meg enig i. Adopsjon bør og skal diskuteres på sine egne premisser, og ikke med utgangspunkt i å «rakke ned på» andre måter å bli en familie på.

I MOTSETNING TIL FØRSUND er jeg for adopsjon, både innad i Norge og internasjonalt. Jeg er selv norskadoptert, og jeg har sammen med min mann adoptert en sønn fra Etiopia. I tillegg er vi fosterforeldre for ei jente født i Somalia. Jeg føler derfor sterkt for å presentere noen motargumenter og supplerende kommentarer til Marilyn Førsumunds kronikk, som jeg mener er ganske snever.

Selvfølgelig gjennomføres alle adopsjoner på grunnlag av vårt ønske om å få barn og å bli en familie! Ønsket om å bli foreldre til et barn som er det viktigste, og ikke tanken på å redde verden. All adopsjon i og til Norge er underlagt strenge regler, og alle som ønsker å adoptere, må gjennom flere samtaler med representanter fra hjemmestaten for å få utarbeidet en sosialrapport. Vordende adoptivforeldre blir vurdert nøye før de blir godkjent.

DET BIOLOGISKE PRINSIPP står sterkt i Norge og kan ofte bidra til å gjøre situasjonen vanskelig for de som er adoptert. Mange får spørsmål om de ikke vil finne sitt biologiske opphav, og det blir til tider nærmest et krav fra omgivelsene at vi MÅ jo være interesserte i å finne ut av hvem vi egentlig er. Jeg kan for min egen del si at jeg ganske enkelt er meg selv. Jeg har møtt min biologiske mor en gang, og hun er sikkert et fantastisk menneske i seg selv, men jeg følte absolutt ingen tilhørighet eller kjærlighet til henne. Jeg er utrolig glad for at jeg ble adoptert bort av henne og at jeg fikk mine foreldre. Dersom vi som samfunn kan godta at ikke alle adopterte ønsker eller har behov for å vite mer om sitt biologiske opphav, tror jeg at deres søken etter egen identitet vil bli lettere.

DET ER VIKTIG å huske at alle adopterte, både de som er adoptert i Norge og de som er adoptert fra utlandet, i utgangspunktet er barnevernsbarn av en eller annen grunn. Jeg er ikke så naiv at jeg tror at absolutt alle adopsjonssaker er feilfrie. Det er mennesker som tar avgjørelser i alle sakene, og feil kan forekomme

HANDLER OM FORELDRENE: Adopsjon handler om at foreldre har et høyst legitimt og forståelig ønske om et barn, ikke at barn trenger foreldre, skrev Marilyn Førsumund i BT 6. mai.

FOTO: COLOURBOX

FAKSIMILE: Fra BT 6. mai

me både i Norge og i utlandet. Derfor er adopsjonsforeningene i Norge veldig opptatt av at sakene går riktig for seg, og at behandlingen av dem er underlagt streng kontroll.

7. MAI ble rapporten «Utredning av kompetansesenter for adopsjon» overlevert Barne-, likestillings- og integreringsdepartementet (BLID). I rapporten, som er utarbeidet av adopsjonsforeningene InorAdopt og Adopsjonsforum, etterlyses det mer kompetanse i hjelpeapparatet og bedre oppfølging av dem som blir adoptert

til Norge. Det er et paradoks at norske barnevernsbarn har krav på tett oppfølging fra ulike fagpersoner, mens det for adopterte eksisterer et minimalt og ofte utilstrekkelig hjelpeapparat som foreldrene selv må orientere seg i. Når dette er sagt, må jeg også tilføye at langt fra alle adopterte har behov for ekstra oppfølging. Det går bra med de aller fleste av oss.

JEG SYNES DAGENS debatt om forskjellige måter å bli foreldre på, har en feil innfallsvinkel. Det er ingen menneskerett å bli foreldre, men det er en menneskerett å ha foreldre. De tre norske adopsjonsforeningene jobber alle etter en viktig regel: regelen om at en adopsjon skal være til barnets beste, ikke foreldrene.

FOR BARNEVERNSBARN er det utvilsomt bedre å vokse opp i en fosterfamilie enn å bo på institusjon.

Jeg skal kunne se min sønn og andres barn i øynene og fortelle dem at de ble adoptert til deres beste

Som fostermor er dette noe jeg vet på bakgrunn av hva min datter sier og den forskning som er gjort på området. Mange fosterbarn føler seg som kasteballer mellom institusjoner, beredskapshjem og fosterhjem. Mange av dem vet eller føler ikke at de har uttalelsesrett når det gjelder hvor de blir

plassert eller hvor de ønsker å være. Jeg spør meg om det kanskje like gjerne hadde vært best for disse barna å bli adoptert? Dersom det ikke er mulig for et barn å vokse opp hos sin biologiske familie, er det viktig at de kan være en del av en familie, gjerne via adopsjon, slik at de kan bli gitt trygghet, tilhørighet og forutsigbar fremtid.

Da jeg satte meg ned for å skrive dette, spurte jeg min sønn på åtte år om han synes at adopsjon er bra eller ikke. Han kikket litt oppgitt på meg og sa: «Mamma, da. Selvfølgelig er adopsjon bra! Hvis dere ikke hadde adoptert meg, så ville jo ikke vi kjent hverandre og da ville jo alt vært annerledes!»

HJEMME HOS OSS snakker vi om adopsjon på en eller annen måte hver dag, og vi har helt fra vi fikk vår sønn vært åpne om hvorfor og hvordan han kom til oss. Jeg har vært engasjert i Adopsjonsforums lokalavdeling siden før vi fikk vår sønn, og nå sitter jeg i Adopsjonsforums landsstyre. Jeg kan med hånden på hjertet si at alle jeg har møtt som jobber med adopsjon i Norge, er mennesker som vil barnets beste. Jeg kunne aldri ha engasjert meg på denne måten dersom jeg hadde den minste lille mistanke om at dette arbeidet foregikk på en lyssky måte. Jeg skal kunne se min sønn og andres barn i øynene og fortelle dem at de ble adoptert til deres beste.